

ind paa, og jeg kan jo saa godt forstaa denne det ærede Medlems Stilling. Jeg kan jo saa godt forstaa, at det ærede Medlem ikke ønsker at komme videre paa den Bane, thi det ærede Medlem har vel aldrig nogen Sinde givet Alderdomsunderstøttelsesloven sin Tilslutning, og da det er en Lov, som det ærede Medlem er imod og altid har været imod, kan jeg saa godt forstaa, at det ærede Medlem ikke ønsker at fortsætte videre i det Spor. Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger angaaende det, at man skal søge om Hjælpen. Ja, selvfølgelig skulde de Folk, der komme til Skade, hvis man tænker sig Forslaget gjort til Lov, søge om Hjælp. Det ærede Medlem sammenlignede det med de Folk, der søge om Fattighjælp, og sagde, at de søgte ogsaa om Hjælp. Ja, ganske vist er det Tilfældet, at man paa begge Maader kommer til det ubehagelige, at skulle søge om Hjælp. Men jeg vil dog gaa ud fra, at det ærede Medlem vil indrømme, at der er Væsenforskel paa, om man søger Fattighjælp, eller om man søger Hjælp paa den Maade, som Alderdomsunderstøttelsesloven tilsiger. Der er dog en meget væsentlig Forskel. Og naar det ærede Medlem gjorde gældende, at det var fremmede Folk, som der skulde skønne over denne Hjælps Størelse, saa maa det ærede Medlem dog ikke overse, at efter den Lov, vi fik den 7de Januar i Aar, er det ogsaa fremmede Folk, der skønne over den Understøttelse, som de vedkommende skulde have. Ganske vist har det ærede Medlem Ret i, at de paagældende, som faa Understøttelse efter Loven af 7de Januar, have Ret til en Understøttelse, de behøve ikke at søge om at faa en Understøttelse, men de skulle sandelig have disse samme fremmede Folk til at afgøre, hvordan denne Understøttelse skal være, og hvor stor den Understøttelse bliver, som de skulle have, thi det bliver jo Arbejderforsikringsraadet, der kommer til at afgøre det, altsaa for de paagældende er det disse fremmede Folk, der kommer til at afgøre, hvilken Grad af Invaliditet de paagældende have paadraget sig, saa de blive heller ikke fri for at staa over for nogle fremmede Folks Skøn i saa Henseende. Det ærede Medlem mente, at der var en Uoverensstemmelse mellem mine Udtalelser, idet jeg kun betragtede Forslaget som midlertidigt, men alligevel havde gjort gældende, at det kunde være meget længe, før vi kom til en yderligere Udvikling af Loven. Om jeg nu sagde „meget længe“, husker jeg ikke, men jeg husker tydelig, at jeg sagde „længe“, og det er jo

ret relativt, hvad der forstås derved. Men jeg skal gerne komme det ærede Medlem i Møde og sige 20 Aar. Naar man tænker tilbage paa, med hvilken Fart Lovgivningsarbejdet gaa gennem Rigsdagen, vil jeg nok antage, at det kan være 20 Aar, før vi kommer til en Udvikling af Loven fra i Fjor, og dersom det skulde være Tilfældet, havde vi dog noget at byde i Mellemtiden, om vi fik en midlertidig Lov. Men selv om det kun skulde være den halve Tid, tror jeg ogsaa, at det vilde være ret godt, om vi havde en saadan midlertidig Foranstaltning at bygge paa. Det ærede Medlem gjorde gældende, at jeg vilde gerne have en saadan Lov, fordi det var mine ligestillede, som kom til at afgøre Trangen hos de vedkommende. Jeg har ikke tænkt mig dette, før det ærede Medlem gjorde det gældende, og jeg takker ikke det ærede Medlem, fordi han har gjort mig opmærksom derpaa, thi jeg tror, at det er af de Ting, der spille en meget ringe Rølle. Ganske vist maa jeg indrømme, at Kommunalloven er indrettet saaledes, at det ærede Medlem maaske kunde faa Ret, men det ærede Medlem tænker jo paa at faa den forandret, og det kan jo være, at vi faa den Forandring, han ønsker; saa er i alt Fald den Skavank borte. Jeg kan imidlertid ikke se paa Forslagets Fremtid med nogen stor Fortrøstning, thi de Udtalelser, der ere faldne derom, og navnlig imod det, berettiger mig ikke til at nære noget lyst Haab i den Henseende. Jeg er kun glad ved en Udtalelse, der er falden om, at Forslaget faar Lov til at gaa i Udvalg og formodentlig til et særskilt Udvalg. Saa har jeg i alt Fald saa megen Trøst, at man skal til at arbejde videre derpaa. Det er jo ogsaa gennem et Udvalgs Arbejde, at man skulde se at naa et Resultat, og jeg skal derfor ikke i dette Øjeblik komme ind paa nærmere at omtale Sagen.

Indenrigsministeren (Bardenfleth): Jeg ønsker blot at gøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Kreds (J. Jensen). Det ærede Medlem kom ind paa at omtale Arbejderforsikringsraadets Virksomhed paa et enkelt Omraade, for saa vidt det er kommet til Offentlighedens Kundskab. Forholdet er jo det, at visse Kredse af Arbejdsgivere have henvendt sig til Raadet for at faa en Vejledning fra dette om, efter hvilke Principper deres Forpligtelser efter Lov af 7de Januar 1898 maa antages at blive bestemt